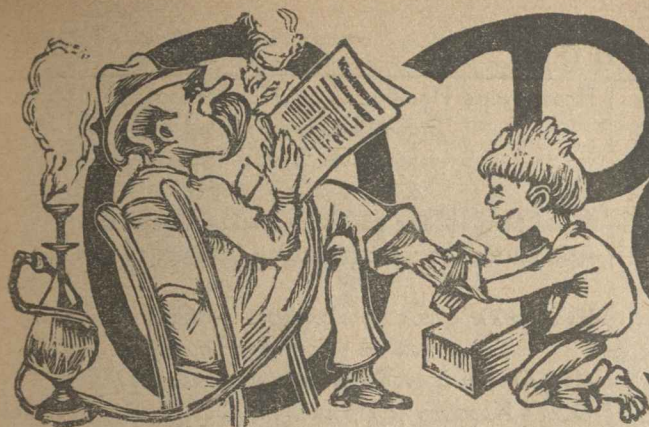

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστόν και τρίτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐννακῶσα καὶ χίλια καὶ ἑπτὰ,
εὐτυχίαις παντοῦ καὶ λεπτά.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ῶ φ ρ ἄ γ κ α εἶ ν α ι μ ὀ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἑ κ α φ ρ ἄ γ κ α κ αὶ σ τ ὸ χ ἑ ρ ι.

Τρίτη τοῦ Νοεμβρίου,
ἀρχὴ Βουλευτηρίου.

Ἐνδεκα καὶ ἄλλα χίλια,
λαγοὶ μὲ πετραχήλια.

Τῆς Βουλῆς ἡ τελετὴ καὶ οἱ ξυλένχοι σκελετοί.

Π.— Τί νέα, φίλε Φασουλῆ;
'πῆγες καθόλου στὴ Βουλὴ;
Φ.— Ἦταν Δευτέρα, Περικλῆ, καὶ ἡμέρα θαυμασιά
καὶ μὴ λιανὰ φλογερὴ καὶ ἐξόχως ἐξαισία.
Ἐπάνω λάμπων οὐρανὸς μὲ σύννεφο κανένα
καὶ μὴ γαλήνη θαυμαστὴ, ποῦλεγε καὶ σ'ἐμένα:
Ὡς δουλειὰ φασκέλωσε, μάζεψε τὸ μυαλό σου,
καὶ στὴ λιανὰ πῆγαινε καὶ ξενοῖαστα ξαπλώσου.

Λοιπὸν καὶ ἐγὼ κυττάζοντας ἐκεῖνον τὸν αἰθέρα
ἐβόηκα, Περικλέτο μου, στὸν καθαρὸν ἀέρα,
καὶ ἐτράβηξα στὸ Ζάππειο καὶ στὴν Δενδροστοιχίαν
γιὰ νὰ ξεχάσω τοῦ ντουνητὴ τὴν τόση δυστυχίαν.

Μ'ἀρέσει λάμπων οὐρανὸς
καὶ κατὰ πάντα φωτεινός,
ποῦ νὰ σοῦ φέρνῃ τεμπελιά
καὶ ἀποστροφή γιὰ τὴν δουλειά.

Κι'όποταν ἤλιος πυροπολῇ
τὸ κλούβιο μου κεφάλι,
κάπως ξεγάνω τὸ πολὺ
τῆς Ρωμοσύνης χάλι.

Λοιπὸν ἐπήγαινα ποῦ λὲς σὰν χαῦνος καὶ ἄδρανῆς
δίχως νὰ κάνω στίχους,
καὶ στοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν κυττάζω σκαπανεῖς
νὰ στέκουν κατὰ στοίχους.

Σπαθάτοι'τρέχανε πολλοὶ
μὲ τὴ μεγάλη τὴ στολὴ
καὶ μ' ἄλογα βαρβάτα
σὰν νάττανε παρὰτα.

Τί τρέχει, λέω, γενεὰ γενναία τῶν γενναίων,
καὶ στέκουν ξίφη στὴ γραμμὴ καὶ λόχοι σκαπανέων;
Μήπως ἀπ'τὸ ταξεῖδι τῆς γυρίζῃ καὶ ἡ Κορῶνα
σὲ τοῦτον τὸν κλαυθμόνα;

Γιατί γυμνά τὰ ξίφη μας;
γιατὶ καὶ οἱ σπαθοφόροι;
μὴν ἔρχεται καὶ ἡ νύφη μας,
τοῦ Μποναπάρτ' ἡ κόρη;

Μήτε τὸ Στέμμα σήμερα γυρίζει στὴν Ἀθήνα,
καὶ αὐτὸ, καθὼς ἐμάθαμε, θάλῃ τὸν ἄλλο μῆνα.
Μήτε καὶ ἡ νέα νύφη μας δὲν ἔρχετ' ἐδῶ πέρα,
μόνον ἀρχίζει τῆς Βουλῆς μὴ Σύνοδος δευτέρα.

Γιὰ τοῦτο σήμερα στρατοὶ
στέκουν εἰς τὴν σειρά,
γιὰ αὐτὸ μεγάλη τελετὴ,
λοφία καὶ φτερά.

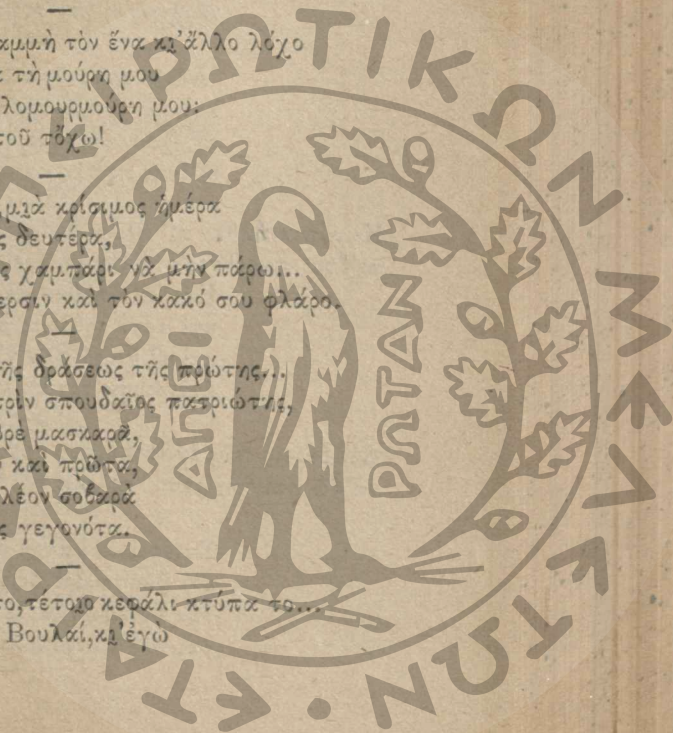
Λοιπὸν ἀλήθεια τῆς Βουλῆς ἡ Σύνοδος ἀνοίγει;
καὶ ἐγὼ σὰν βλάξ' ἐλεεινός
ἓνα τοιοῦτον γεγονὸς
πῶς διάβολο τὸ ξέχασα, πῶς μούχε διαφύγει;

Καὶ βλέποντας εἰς τὴ γραμμὴ τὸν ἓνα καὶ ἄλλο λόχο
'φασκέλωσα τὴ μούρη μου
καὶ εἶπα, σκαλομαρμύρη μου,
μνημονικὸ ποῦ τόχω!

Φαντάσου νᾶναι, Περικλῆ, μὴ κρίσιμος ἡμέρα
καὶ Σύνοδος δευτέρα,
καὶ ἐγὼ γι' αὐτὸ τὸ γεγονὸς χαμπάρι νὰ μὴ πάρω...
φτοῦ μου καὶ ἄλλὰ μπελιαβεῖσαι καὶ τὸν κακὸ σου φλάρο.

Ἐξεχασθῆκαν οἱ καιροὶ τῆς δράσεως τῆς πρώτης...
δὲν εἶμαι τώρα σὰν καὶ πρὶν σπουδαῖος πατριώτης,
μνημονικὸ, βρε μασηκὰ,
δὲν ἔχω σὰν καὶ πρῶτα,
ξεχνῶ τὰ πλέον σοβαρὰ
τοῦ κράτους γεγονότα.

Τέτοιο κεφάλι μούντζωστο, τέτοιο κεφάλι κτύπητο...
ἀνοίγουν αἱ Βουλὰι, καὶ ἐγὼ

χρυσή λιανιά κυνηγώ
και πάω στον περίπατο.

"Ορσε, ξυλένις Φασουλής...
'φίρνε το μεγάλο σου...
'λησμόνησες και την Βουλή...
φτύσου και φασκελώσου.

Αυτά μονάχος λέγωντας 'μπρός' στ'ης Βουλής την θύρα
με θάρρος επροχώρησα...
δέν ξέρεις, Περικλέτο μου, χαρά που την επήρα
μόλις την ανεγνώρισα.

Πώς διάβολο τό'ξεχασα, κι' απ' τή δική μου μνήμη
πώς κι' ή δευτέρα Σύνοδος εξέφυγε, ψοφήμει;

Π. — Κι' εγώ την ελησμόνησα, μου' ξέφυγε κι' έμμένα,
κι' έμούντζωσα τὰ μουτρα μου πολλάκις σάν και σένα.

Φ. — Φτου σου, ζωντάβολο θρασύ,
που πάντα σε καθοδηγώ...
αν δέν τό'ξεχανες εσύ,
δέν θα τό'ξεχαν κι' εγώ.

Και σύ ξεχνάς τὰ σοβαρά
τ'ης Ρωμαιοσύνης τ'ης μητρος,
και σύ, καυμένης φουκαριά,
χαράμει τὸ ψωμί τὸ τρώς.

Οικτείρω τήν αδράνειαν τ'ης αδρανούς σου φύσεως...
κρέμα που σ' έχω φίλο...
μήτε τ'ης Κυβερνήσεως
δέν διάβασες τὸ φύλλο,
για νὰ μου' πῆς πῶς Σύνοδος συνέχεται δευτέρα
τ'ης πρὶν σπουδαιότερα.

Λοιπόν ανέβηκα που λές' ψηλά στὰ θεωρεῖα,
ὅμως δέν ἦτανε κανείς
ἀπὸ πολλοὺς περιφανεῖς,
μήτε καμμιὰ κυρία.

'Στὸ κτίριο τὸ σοβαρό
δέν εἶδα πατριώταις...
βρέθηκαν με τὸν καιρὸ
νέφρωνται και' στ'ης πρώταις.

"Αδεια κυττούσα τὴ Βουλή
και σάν χαμένα τάχα,
κι' ἤμουν εγὼ χωρίς στολή
κι' ἔνκε παπῆς μονάχα.

Κατόπιν ἦλθαν κι' ἄλλοι δρό, και τότε μετρηθήκαμε,
κι' ἔτσι παρόντες στὴ Βουλή τρεῖς κι' ὁ παπῆς βρεθήκαμε.

Κατόπιν ἦλθαν μερικοὶ
και μετὰ τούτους ἄλλοι,
και με χαμόγελο γλυκὺ
ἀντίκρουσα τὸν Ράλλη.

Δέν ξέρεις πῶς ἐχάρηκα, που τόσοις μῆνας εἶχα
νὰ δῶ και τὴν ρεπούμπλικα και τὴν ξανθὴ του τρίχα.

Στρέφω τὰ μάτια φλογερὰ
και βλέπω, βρε ψωρίτη,
τὴν Σύνοδο τὴν Ἱερὰ
και τὸν Μητροπολίτη.

Προσμένονε Πρωθυπουργό, Πρωθυπουργός δέν φθάνει...
προσμένω Βοκοτόπουλο,
προσμένω Στεφανόπουλο,
κανείς ἀπὸ τὴν στάνη.

Μήτε Μπουφίδης φαίνεται, και λένε φαμφρόνοι
πῶς τὸν κακοστομάχικα τοῦ Ράλλης τὸ καπνί.

Κι' ὁ Ράλλης τότε φώναζε τὸν ἀγκισμὸ ν' ἀρχίσουν
και νὰ μᾶς κατηχήσουν.

Μὰ μόλις οἱ Συνοδικοὶ φοροῦν τὸ πετραχίλι
νὰ κι' ὁ Κορφιάτης, Περικλῆ, κι' οἱ Σύμβουλοι κι' οἱ φίλοι.

Καλῶς τοὺς μᾶς κι' ἀμύγδαλο, φώναξαν μερικοὶ
και χειραψίσεις κι' ἀσπασμοὺς ἀντήλλαξαν ἐκεῖ,
και πρόεδρος προσωρινός
σεβάσμιος και ραδινός
ἦτον ὁ Καστριώτης,
ὁ γηραιὸς Σπετσιώτης.

Κι' ἐψάλανε τὸν ἀγκισμὸ τὰ τ'ης Συνόδου ράσσα
κι' ἐβρόντ' ἀπ' ἔξω δυνατὰ μιὰ δυνατὴ γράν-κάσσα,
και κάθε στήθος ἐπαλλε κι' ἐφούσκωνε κι' ἐσκίρτα
κι' ἀναθε, Περικλέτο μου, σάν ἀσφαλείας σπέρτα,
κι' ὁ Ράλλης εἶπε με θυμὸ
'στὸν Κερκυρατὸ τὸν ὠμό.

'Αφέντη μου πεντάφεντε, πέντε φορὰς ἀφέντη,
καιρός νὰ γίνῃ πρόεδρος, νὰ πάψῃ πῆλ τὸ γλέντι.
Κι' ὁ Κόντες εἶπε γελαστός: αὐτό μὴ σέ συγχύζῃ,
τὸ γλέντι μᾶς δέν ἐπικυσε, τὸ γλέντι τὼρ' ἀρχίζει.

Και τὴν δευτέραν Σύνοδο ἀκήρυξ' ἐκ τοῦ βήματος
με τόσο σχέδια στρατοῦ και με πληθώραν χρήματα,
κι' ὁ Ράλλης κι' ὁ Πρωθυπουργός ἀμέσως, χασημέρη,
πιαστήκαν χερί χέρι.

Και τῶστρωσαν εἰς τὸ χορὸ
μ' ἕνα κορμάκι λιγερὸ,
κι' ἀρχισαν και τὰ κόμματα
χοροὺς και ξεφαντώματα,
κι' ἐμεῖς τοὺς ἐκυττούσαμε
και τοὺς χειροκροτούσαμε.

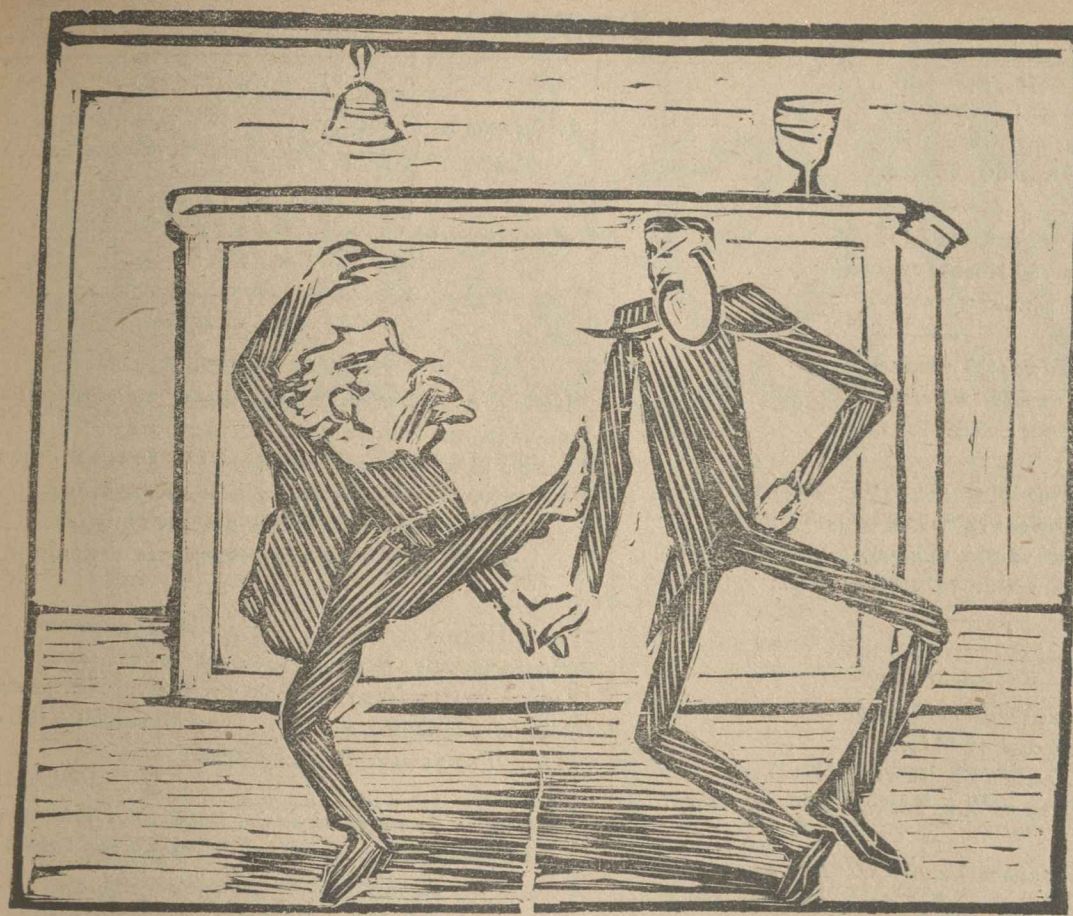
Μπᾶτε, λεδέντες, 'στὸ χορὸ ν' ἀκούσετε τραγούδι,
νὰ μακαρίσετε κι' ἐμᾶς και τοὺς Ρωμηοὺς τὰ βούδια.

Βάστα, κλαρίνο, τὸν σκοπὸ,
και φύσα, κλαπαδόρα,
και νέο γλέντι χρωπὸ
θα ξαναρχίσῃ τώρα.

Τὼρ' ἀρχινᾷ τὸ γλέντι μᾶς,
Πρωθυπουργέ κι' ἀφέντη μᾶς.
Τὼρ' ἀρχίσῃ πάλι,
πῆδᾶ, καυμένη Ράλλη.

Χορεύετε... ξεφάντωμα μεγάλο μᾶς προσμένει,
τώρα 'στὸν Κόντε θα ριχθοῦν οἱ δυσχερεστημένοι
για τὰ χαρτοφυλάκια τὰ τρεῖς ἀνάθεμά τα
και θα γενοῦν πρώτοκολλα γι' αὐτὰ και Συνδικάτα.

Τώρα θα βγάλουνε φωναῖς
γλυκύφωνοι κοκόροι,
νὰ τοὺς ἀκούσῃ κι' ἡ τρανὴ
τοῦ Μποναπάρτη κόρη.

Τώρα χαρά σ' αὐτοὺς που κυβερνοῦν,
τώρα θα τοὺς θερίσουν νέοι πόνοι,
και τόσο συζητήσεις θα γενοῦν
για τοῦ Στεφανοπούλου τὸ καπνί.

Τώρα κι' ὁ Κερκυραῖος, ποῦχει κρίσι,
θα σκέπτεται σάν πρὶν ν' ἀποχωρήσῃ,
κι' ἐκ τ'ης Ἀρχῆς θα θέλῃ νὰ τουμπάρῃ,
κι' ὁ Ράλλης δέν θα θέλῃ νὰ τὴν πάρῃ.

Χορεύετε, τοῦ κράτους Ἐξουσίαις...
κτύπα, κατακαυμένη μπασαβιόλα...
πολλὰς θα ζητηθοῦν λογοδοσίαις
για τοῦ Κανέ τὰ νέα πυροβόλα.

Τώρα θα μαρτυρήσουν τὸν πρώτο Σερασκέρη
πείσματα, κακώματα, και γλώσσας καμπανάταις,
τώρα θα τὸν ῥωτήσουν γιατί τὸ καλοκαίρι
γλέντισε στὴν Αἰδηψὸ κι' εἵπαιτα στ'ης Δουκάτες.

Φωναῖς ἐδῶ, θυμὸς ἐκεῖ,
τώρα θ' ἀνοίξουν μερικοὶ
τὰ στήθη των τὰ λάσια.

Κι' ἀμέσως λόγον παρ' αὐτοῦ
θα θέλουν και γιὰ τοῦ Στρατοῦ
ἐκεῖνα τὰ Γυμνάσια.

Ἐμπρός, παιδιὰ, χορεύετε,
τί γλέντι μαγειρεύεται,
και γιὰ τὴ μάχη τοῦ Τσακὸ
θα κάνουνε πολὺ κακὸ

"Οπ' ὅπ, κι' ἡ Σύνοδος αὐτὴ μεγάλη γλέντια θάχῃ,
λόγο γιὰ μάχαις θα ζητοῦν,
και τὸν Σκουζέ θα τὸν ῥωτοῦν
γιατί και πῶς με σάντουίτς ἐπῆγε μες' στὴ μάχη.

Τώρα πετσέτα θα στρωθῇ,
τώρα πολλὰν θ' ἀνάψῃ νουέ,
τὼρ' ἀπὸ τοὺς σταμάτους
ἴσως με πείσμα ζητηθῇ
και λόγος γιὰ τοὺς Γερμανοὺς
τοὺς ὁμοφυλοφίλους.

Και γιὰ τὸν Μποντὸν τὸν κυνικὸ, τὸν Μποντὸν τὸν ἀλιτήριον,
που' μπορὸς σ' αὐτὸν Δικαστήριο
ἐκήρυξε χωρίς ντροπὴ
με νέον ὕψος ἀφελῆς
πῶς εἶχε πᾶντοτε ροπή
στ'ης Τράπεζαις τ'ης Στρογγυλῆς.

Ἐμπρός, παιδιὰ, χορεύετε
και γλέντι μαγειρεύεται.
Τώρα γιὰ τ' αὐτοκίνητα τ'ης περιδόξου γῆς
θα σηκωθοῦν φαμελικῶς ὅλοι καρραγωγεῖς
νὰ κάνουν διὰ δόξα και πάλι με τὰ κόρρα
καὶ σὺ κακὴ τῆς νὰ γωθῇ κάθε μεγάλη κόρρα.

Τώρα θα γίνῃ πάταγος, τώρα θα γίνῃ σάλος,
και λόγος γι' αὐτοκίνητα θ' ἀκούεται μεγάλος,
κι' ὅσο στὴ δόξα τὴ Βουλῇ
γι' αὐτὰ θα λογοφέρουν,
τόσο κι' ἐκεῖνα πρὸ πολὺ
κατήφορο θα πέρνουν.

Και κάποτε χαρμόσυνα
θά γίνονται μνημόσυνα
σ' αὐτοκινήτων θρύμματα
καὶ τῆς προόδου θύματα.

Χαραὶς μὲς σ' τὸ Παλάτι μας,
εὐοὶ καὶ τοῦ Κορφιάτη μας
καὶ τοῦ ρεπουμπλικάνου.

Τώρα λαπάρα λιπαρά
καὶ θά γενοῦν ἐνὸς παρᾶ
καὶ ἡ νόταις τοῦ Σουλτάνου.

Καὶ γὰρ κανόνια σκάνδαλα πολλοὺς θά σκανδαλίσουν
καὶ θάβγουν κανονιέρηδες γὰρ τοῦτα νὰ μιλήσουν,
καὶ θά περάσουνε καὶ αὐτὰ γὰρ νάλλθουν ἄλλα σκάνδαλα,
ὅπου τιμοῦν ἐνίοτε τὰ κράτη τὰ μὴ βάνδαλα.

Κκινούρχο γλέντι, τραλαρά,
καὶ θά' ρωτήσουν ὅλοι
γιατὶ καὶ τούτη τὴ φορὰ
δὲν' πήραμε τὴν Πόλι,
καὶ θά φωνάξῃ καὶ ὁ λαὸς μαζί με τοὺς ἐν τέλει:
ἀνάθεμά τὴν τὴν Σταμπούλ, καὶ ἐκεῖνον ποῦ τὴν θέλει.

Εἶπαν, καὶ ἡ φέστα τέλειωσε, λὰ μούζικα φινίτο.
Π.—Καὶ τώρα δέξου μὲ γροθιά σ' τὸν κλασικό σου μῦτο.

Ἀπογράφουν καὶ τὸ σπῆτι τοῦ ξυλένζου φαμελίτη.

(Ἀπογραφεὺς περὶ πολλῶν τὸν Φασουλῆ' ρωτᾷ,
καὶ ὁ Φασουλῆς σὰν ἐξυπνος τοῦ λέει χωρατά.)

Ἀ.—Καὶ πῶς καλεῖσαι;

Φ.— Φασουλῆς.

Ἀ.— Ἄρρεν ἢ θῆλυ;

Φ.— Θῆλυ.

Ἀ.— Ἐξυπνος φαίνεσαι καὶ σύ...

Φ.— Τὸ ξέρουνε καὶ οἱ φίλοι.

Ἀ.— Εἶς ἔγγαμος καὶ ἄγαμος;

Φ.— Ῥώτησε τὴν κυρία.

Ἀ.— Πόσων ἐτῶν;

Φ.— Πολὺ μωρὸ με δόντια μόνο τρία.

Ἀ.— Γλῶσσα;

Φ.— Μαχαίρι, δίκωπο, κουροῦνα καὶ γαλιάνδρα,

καὶ τέτοια πρέπει σήμερα σὲ κάθε πρῶτον ἄνδρα

καὶ κάθε Κώστα-ρήτορα τῶν τόσων Πρυτανείων.

Ἀ.— Ποίᾳς δημοτικότητος;

Φ.— Τοῦ Δήμου Κωθωνίων,

καὶ λέγομαι κωθώνιον τῆς γῆς τῆς διαπύρου.

Ἀ.— Καὶ ποῖο πρεσβεύεις θρήσκευμα;

Φ.— Πρεσβεύω τοῦ Λουθήρου,

γιατὶ καὶ ἐγὼ νυχθημερὸν φωνὴν ὑψῶνω πρῶτος

καὶ ὅλο διαμαρτύρομαι κατὰ τοῦ καθεστῶτος.

Ἀ.— Ἐπάγγελμα παρακαλῶ;

Φ.— Σημείωσε μηδέν,

οὐχ ἦττον κάνω κάποτε τὸν καραγκιόζ μπερδέν.

Καὶ ἀπογράφω πότε πότε
ὅσους ζοῦν ὡς πατριῶται,
ἀπογράφω καὶ ὅσους ζοῦνε μετ' τὸν τίτλον Πικουλά
καὶ τῆς μυίγαις ἀπογράφουν, ποῦ πετοῦν σ' τὰ κερρενί.

Ἀπογράφω καὶ ὅσους ζοῦνε μετ' τὸν τίτλον φαταῦλ
καὶ γελοῦνε κάθε βλάκα,
καὶ λατρεύουν τὴν ρεμουλά,
ὅπου λέγεται καὶ ἁμάκα.

Καθίζω σ' τὴν ἀπογραφὴ καὶ ἐκεῖνους, ποῦχουν κάνε
ἀκίνητα καὶ κινητὰ μόνο μετ' τὸ φουστάνι,
γράφω καὶ αὐτούς, ποῦ κάνουνε μετ' τὸ σταγιὸ τὸν τίμιο
καὶ θέλουν τὸ Ρωμαῖκό νὰ μένῃ πάντα στάσιμιο,
καὶ ἐμπόδιο σ' τὴν πρόοδο μου φαίνοντ' ἐπιζήμιο
καὶ τοῦ Μεγάλου Τενεκέ τοὺς πρέπει τὸ παράσιμιο.

Καὶ ὁ Περικλέτης κάποτε πηγάζει καὶ ἀπογράφει
ὅσους νυφάδες δύσμοιραις ἀπέμειναν σ' τὸ ράφι,
γιατὶ δὲν μπόρεσαν νὰ βροῦν καὶ ἐκεῖναις ἐπὶ χρόνους
Μεγάλους Δοῦκας, Πρίγκηπας, Μαρκέζους καὶ Βασιλεῖς.
Ἀ.— Τὶ πνεῦμα ποῦχεις, διάβολε.

Φ.— Σπίρτο τοῦ καμινέτου

καὶ ποῦ ν' ἀκούσῃς σὰν μιλῶ μετὰ τοῦ Περικλέτου.

Ἀπογράφω καὶ ὅσους μούντζις πέρν' ἡ φάρα τῶν συγγ.

ἀπὸ μέρους τῶν βαρβάρων,

τῶν Ρωμούνων, τῶν Βουλγάρων,

τοῦ Σουλτάνου, τῆς Εὐρώπης, καὶ τῶν κλασικῶν παρῶν.

Ἀ.— Σὰς εὐχαριστῶ μεγάλως...

Φ.— Καλωσύνη σας μεγάλη.

καὶ εὐχαρίστως σὰς προσμένω σ' τὴν ἀπογραφὴ τὴν ἑλπί.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Λοιπὸν τὸ μάθατε, παιδιὰ: . . . ξεκάνει δίχως ἄλλο
μ' ἐκπτώσεις ὅλων τῶν εἰδῶν τὸ Λουβρο τὸ μεγάλο,
καὶ ὁ ῥέκτης Κανελλόπουλος, ἐκεῖνος ὁ Βασίλης,

γνωστοποιεῖ τοῖς φίλοις

πῶς σ' τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν θ' ἀνοίξῃ Λουβρον νεόν,

καυχῆμα καὶ ἔγκαλλωπισμα τῆς γῆς τῶν Ἀθηναίων,

μετ' ἄλλον πολυποικίλον καὶ μ' ὅλα τὰ χρεῖωδ'.

καὶ ἔγινε καὶ ἑταιρεία

μετ' ἑκατόμυρια τρία,

καὶ ἴσως νὰ γίνῃ μέτοχος καὶ ὁ Φασουλῆς τὸ βῆδ'.

Χαίρε, ἀσπικτὴς τεχνίτη, Πειωργὴ Παπαϊωάννου,

ποῦ χωρὶς στιγμή νὰ παύῃς

ὅς τοι κόβεις, ὅς τοι ράβεις

ὅλους τοὺς κομψομένους τῆς κλεινῆς Ἰστανβούλου.

Πάλι σ' τὴν ὁδὸν Σταδίου κραταίως φωτοβολεῖ,

πάλι μετ' ἑκατόμυρια νέα τοὺς πελάτας προσκαλεῖ,

πάλι μετ' ἑκατόμυρια μύδες ξετροβλάκινεις τὸν καθέναν,

πάλι κάνεις φιγουρίνι τῆς κομψότητος καὶ ἐμέναν.